

Miss Online

*Een reis
over de
wereld*

Met
Miss Online
een reis over de wereld

HvdH & ChatGPT-4o

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: mei 2025

Haye van der Heyden & ChatGPT-4o

Uitgeverij Vogelvrij

Redactie: Carlie van Tongeren

Correctie: Janke Scharff

Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited

Opmaak: Bob Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-835335-3-7

ISBN Paperback: 978-90-835335-2-0

© 2025 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2025 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Introductie

De Miss-Onlineverkiezing is anders dan andere schoonheidswedstrijden. De meisjes sturen zelf drie zwart-witfoto's in en schrijven over wie ze zijn, waar ze vandaan komen en wat hun levenswens is, voor zichzelf of voor de wereld. Ze reizen nergens naartoe, hoeven niet in een badpak over een podium te lopen en hebben niet direct te maken met onderlinge concurrentie. Er zijn geen beoordelingen en er is geen vleeskeuring.

Hoewel het nog steeds om uiterlijk mooie, jonge vrouwen gaat, zijn het karakter en de motivatie net zo belangrijk, wat vergelijken en een rangorde aanbrengen alleen maar moeilijker en willekeuriger maakt. Er is door de jury daarom ook niet één winnaar gekozen. Een winnaar betekent veel verliezers en de Miss-Onlineverkiezing wil graag zo veel mogelijk jonge vrouwen onder de aandacht brengen, om ze een kans te geven zichzelf te laten zien. Daarom zijn er vijftien winnaars en die staan allemaal in dit boekje. Daarbij is zo veel mogelijk een eerlijke verdeling over de wereld gemaakt en hun verhalen geven de lezer een reis naar diverse landen en culturen. Het blijft daarbij natuurlijk ook altijd leuk om naar foto's van mooie vrouwen te kijken. Mannen en vrouwen houden nou eenmaal van mooie vrouwen.

De vijftien winnaars hebben een tiara opgestuurd gekregen en geld voor het maken van een vierde en laatste foto. Een enkeling heeft gebruikgemaakt van een andere bekroning dan die tiara en dat mocht. Ook die laatste foto is in zwart-wit, omdat dat toch als stijlvoller wordt beschouwd dan in kleur. Daar gaat het om bij de Miss-Onlineverkiezing: schoonheid, karakter en stijl.

Dit boekje is fictie en de foto's zijn gemaakt door GPT-4o.

Miss Brazilië

Wie ik ben

Ik ben Maria Eduarda, ik ben 19 jaar en kom uit een klein dorpje in Brazilië, ver weg van de grote stad en de mooie dingen die je op internet ziet. Mijn familie is arm. Mijn ouders werken hard, maar verdienen weinig geld voor mij en mijn twee broertjes. Soms hebben we het moeilijk, maar honger hebben we gelukkig nooit.

Ik heb altijd het gevoel gehad dat er iets speciaals in mij zit. Dat is niet alleen omdat mensen in het dorp zeggen dat ik mooi ben, maar ook omdat ik dromen heb en hoop op een betere wereld. En die gaat komen, dat voel ik. Mensen op de hele wereld gaan steeds liever tegen elkaar worden, dat denk ik echt. We worden wijzer, ook al gaat dat niet snel.

Ja, vanaf dat ik klein was, zegt iedereen tegen me dat ik mooi ben. Ik heb een lichte huid, bruine ogen die glimmen in de zon, en ik ben lang en slank. Maar ik denk niet alleen aan hoe ik eruitzie, zeker niet. Ik hou ervan iets te leren en ik ben nieuwsgierig naar de wereld buiten mijn dorp. Mijn vader heeft een smartphone en elke dag mag ik die een uurtje lenen om op het internet te surfen en mijn Instagramaccount bij te houden. En dan zie ik wat er gebeurt in andere landen en met andere mensen. En hoe de natuur overall anders is. Bijvoorbeeld op Antarctica, waar alles ijs en sneeuw is. Is dat niet prachtig? Ik droom ervan.

Een paar maanden geleden zag ik op internet iets over deze Miss-Onlineverkiezingen. Het gaat

heel anders dan bij andere missverkiezingen, want omdat het online is, kunnen zelfs vrouwen en meisjes uit kleine dorpjes, zoals ik, meedoen. Mijn hart ging sneller kloppen toen ik daarover las. Ik wist dat dit mijn kans was om mijn familie te helpen en de wereld te laten zien wie ik ben. Ik moest die zwart-witfoto's van mezelf opsturen, uitleggen wie ik was, waar ik vandaan kwam en kort vertellen hoe ik de wereld beter zou maken als ik beroemd en rijk zou worden. En dat heb ik gedaan.

Het hele dorp heeft me geholpen. De vader van mijn beste vriendin hielp me met het schrijven van wat ik nu schrijf en vrienden en familie gaven me wat geld voor het laten maken van de foto's. Een buurman kende iemand die een fotograaf kende in Rio de Janeiro. Hij zou het misschien wel voor weinig willen doen.

Op Instagram kreeg ik steeds meer steun en bekendheid en uiteindelijk hoorde ik van de fotograaf. Hij zei dat hij me gratis zou helpen. Omdat ik zo mooi was. Misschien konden we de foto's wel op het strand van Rio maken, stelde hij voor. Hij zou het allemaal regelen voor me.

Oneerlijk eigenlijk dat alles veel gemakkelijker gaat als je mooi bent. Daar heb je zelf niks voor gedaan. Ik denk nu maar dat het een cadeautje van God is. Hij heeft me iets gegeven om iets mee te doen voor anderen. Dank je wel, God.

Liefs,
Maria.

Waar ik woon

Ik woon dus in een klein dorpje, op flinke afstand van de grote stad Rio de Janeiro. Met een auto is het een uurtje rijden door de heuvels. Santa Esperança heet het en het is een plek waar iedereen elkaar kent en de tijd langzamer gaat dan in de stad. In ons dorpje is niemand rijk. De huisjes zijn klein en meestal gemaakt van baksteen zonder dat er iets op gesmeerd is, zoals je ziet bij duurdere huizen. Dat ze er nette muren van hebben gemaakt, die vaak wit zijn geschilderd. Dat heb je bij ons niet. Sommige straten in ons dorp zijn ook gewoon zandpaden. Bij ons is

geen luxe zoals op veel plekken op de wereld, maar we leven hier wel samen. Mijn vader zegt dat de mensen hier talent voor lachen hebben, zelfs als het leven moeilijk en zwaar is.

Elke ochtend zie je de kinderen in hun schooluniformen de heuvel af rennen, soms zelfs zonder schoenen, terwijl de rugzakken dansen op hun ruggen. De moeders zwaaien ze uit, vaak met een baby op de arm.

Mijn vader is timmerman en andere mannen in onze straat zijn boer of buschauffeur. Sommige vrouwen hebben kleine winkeltjes of restaurantjes, waar je de lekkerste feijoada, stoofpot van zwarte bonen, kunt krijgen die je ooit hebt geproefd. 's Avonds wordt het dorp gevuld met muziek en ruik je de rook van gegrild vlees, want barbecueën doet iedereen hier. We leven buiten, op straat en met elkaar. En het eten delen we vaak met elkaar. Zo is ons leven hier.

De mannen en de jongens praten heel vaak over voetbal, omdat dat in ons land en in ons dorp heel erg belangrijk is. Voetbal is onze tweede godsdienst, zegt mijn vader. Als je denkt dat je goed kunt voetballen, wacht maar tot je tegen een paar van de kinderen bij ons in de straat speelt. Ze pingelen je zo het veldje af. En dat allemaal op blote voeten!

Het leven in Brazilië en zeker waar de mensen arm zijn, zoals bij ons, is soms best moeilijk. Mensen moeten hard werken om genoeg geld te hebben om eten van te kunnen kopen en dan blijft er maar weinig over voor kleren en schoenen en zo. Maar wij Brazilianen hebben iets bijzonders:

wij kunnen blij zijn met kleine dingen. Een samba dansen op straat, samen zingen of gewoon naar de zonsondergang boven de bergen kijken, dat is wat ons leven is. We zeggen: a vida é dura, mas é gostosa. Het leven is moeilijk, maar het is lekker. Je kunt ook zeggen: zelfs als het leven niet altijd eerlijk is, kun je het nog steeds leuk hebben. En dát is mijn Brazilië, mijn land, mijn wereld.

Wat ik wens

Wat ik zou willen als ik rijk en beroemd ben?
Dan ga ik het Amazonewoud redden. Ze zeggen

dat die bossen de longen van de wereld zijn. De wereld haalt er adem mee en als je geen adem meer kunt halen, stik je. Ik wil niet dat de wereld stikt, dus als ik beroemd ben, ga ik proberen ervoor te zorgen dat ze daar geen bomen meer omzagen of hele stukken platbranden. Dat moet echt niet. Lang leve de wereld, lang leve het Amazonewoud, lang leve niet stikken!

Miss Zuid-Korea

Wie ik ben

Mijn naam is Ji-eun, ik ben 21 jaar oud en ik woon in Seoul, Zuid-Korea. Ik studeer Engels aan de universiteit, maar ik weet eigenlijk niet precies wat ik later wil doen. Soms voelt het alsof ik gewoon de verwachtingen van anderen volg en niet mijn eigen pad. Studeer ik om mijn ouders gelukkig te maken en indruk te maken op mijn vrienden? Misschien wel.

Ik kom uit een normale familie. Mijn vader is ambtenaar en mijn moeder werkt bij een bedrijf dat kimchi en andere Zuid-Koreaanse producten naar het buitenland exporteert. Mijn tweelingbroer, Min-ho, studeert IT en AI en is heel slim. Hij is veel slimmer dan ik, zegt iedereen, en onze ouders verwachten veel van hem. Het voelt alsof ik altijd in zijn schaduw sta. Iedereen in de familie praat over hoe geweldig hij het zal doen na de universiteit, terwijl ik ook studeer en niemand daar blijkbaar iets van verwacht. Ze hebben het daar in ieder geval nooit over. Ik vraag me eigenlijk elke dag af hoe de rest van mijn leven zal zijn.

Wel wordt mij altijd gezegd dat ik zo mooi ben en dat is leuk natuurlijk, maar het klinkt ook een beetje alsof ik alleen maar dat ben. Wie mooi is, kan niets anders, zo lijkt het. De waarheid is dat ik me vaak onzeker voel, alsof ik niet goed genoeg ben. Een mooi poppetje ben ik en dat is het enige wat ik ben.

Ik heb al een tijdje een relatie met mijn vriend, Seok-jin. We zijn nu twee jaar samen en hij denkt

dat we voor altijd bij elkaar blijven. Ik denk van niet, maar dat durf ik hem niet te zeggen. Hij is heel erg verliefd op me. Elke dag en elk uur, zegt hij.

Toen ik las over deze missverkiezingen werd ik enthousiast. Misschien kan ik meedoen en als ik dan opval, kan ik naar het buitenland. Ik zou graag een nieuw leven beginnen, ergens waar ik vrij ben. Als ik daaraan denk, voel ik me sterker vanbinnen worden. Misschien is deze kans precies wat ik nodig heb om eindelijk voor mezelf te kunnen kiezen. Dan hoef ik niet meer te leven naar de verwachtingen van anderen, maar kan ik ontdekken wat ik echt wil. Het is eng natuurlijk, want als je vertrekt weet je nog minder wat de toekomst zal brengen, maar misschien is dat juist wel het mooie eraan.

De foto's zijn gemaakt door een vriend van me, die ook een beetje verliefd op me is, geloof ik, want hij deed het voor niks en heeft er heel erg zijn best op gedaan. En ze zijn mooi geworden, vind ik. Toch?

Ik denk dat ik het liefste naar Parijs in Frankrijk zou gaan. Ik heb plaatjes van die stad gezien en die vond ik zo prachtig. En de lucht is daar ook veel schoner dan in Seoul, heb ik gehoord. Hoe komt dat eigenlijk? Ze hebben daar toch ook auto's? Ik wil er graag naartoe om uit te zoeken hoe ze dat doen daar. En dan trouw ik met een Fransman en blijf ik voor altijd daar. Daar droom ik van. Wat zou het geweldig zijn als dat zou kunnen lukken.

Tot in Parijs dan dus maar.

Ji-eun

Waar ik woon

Ik hou natuurlijk wel van mijn land, Zuid-Korea. Zeker. Het is een plek vol geschiedenis, cultuur en vooruitgang. Seoul, waar ik woon, is een enorme stad met miljoenen mensen en daarom is er veel luchtvervuiling. Wat ik al zei. Het leven hier gaat snel, iedereen is altijd onderweg, druk bezig met werken of studeren.

Zuid-Korea heeft veel bereikt. We staan bekend om onze technologie, zoals Samsung en LG, en de hele wereld kent K-pop en K-drama's. Ik ben er trots op hoe ons kleine landje zo groot is geworden op het wereldtoneel, maar als je

hier woont, is het niet altijd zo mooi als het lijkt. Vooral voor jongeren zoals ik is het leven niet altijd makkelijk. We voelen de druk van onze ouders, de maatschappij en de verwachtingen van succes. Soms lijkt het alsof alles alleen maar om geld draait. Veel van mijn vrienden willen het liefst een huis kopen in Seoul, maar dat is heel moeilijk. De huizenprijzen zijn verschrikkelijk hoog en zonder een goedbetaalde baan is het bijna onmogelijk om hier ooit een eigen plek te hebben. Veel jonge mensen blijven daardoor langer bij hun ouders wonen, zelfs als ze ouder zijn dan dertig. Het voelt soms alsof we gevangen zitten in een systeem dat geen ruimte laat voor mensen die gewoon mens willen zijn en geen werkezel voor de economie.

De politiek in Zuid-Korea is ook niet altijd stabiel. We hebben vaak protesten tegen de regering. Een paar jaar geleden werd onze toenmalige president Park Geun-hye afgezet om een groot corruptieschandaal. Dat gaf ons de hoop dat er verandering kon komen, maar nu blijkt toch dat er nog maar weinig gebeurd is. Veel politici denken alleen aan zichzelf en aan hun eigen macht en de gewone mensen lijden hieronder.

En dan is er natuurlijk nog de spanning met Noord-Korea. Het is iets wat altijd op de achtergrond speelt. Soms vergeet je bijna dat we eigenlijk nog steeds in oorlog zijn, omdat er nooit een vredesverdrag is getekend. De dreiging van Noord-Korea voelt soms ver weg, maar dan is er opeens weer een rakettest of is

er iets gebeurd aan de grens en dan denk je er weer aan hoe gevaarlijk ons buurland is. Veel mensen, vooral de ouderen, dromen nog steeds van hereniging met het Noorden, maar voor mijn generatie voelt dat als een rare droom die toch nooit werkelijkheid zal worden. We zijn twee zulke verschillende landen geworden.

Een ander probleem dat ik vaak zie, is de ongelijkheid in ons land. In de straten van Gangnam zie je de rijke mensen in hun dure auto's, terwijl een paar straten verder ouderen afval verzamelen om te overleven. Ja, vooral de ouderen hebben het zwaar in Korea. Ze krijgen vaak niet genoeg pensioen en moeten zichzelf zien te redden. Het breekt mijn hart om dat te zien. Een land dat zo rijk is, zou beter voor zijn oude mensen moeten zorgen.

Maar ook hoe mensen zich voelen, is een groot probleem, zoals ik al heb uitgelegd. We praten bijna niet over depressie en stress en iedereen gaat gewoon door, omdat zwak zijn een gebrek aan kracht is. Natuurlijk is dat ook zo, maar erg menselijk is het niet. Iedereen voelt zich toch weleens onzeker en ongelukkig? De zelfmoordcijfers in Zuid-Korea zijn hoog, vooral dus onder ouderen en jongeren. In de wereld worden we vaak geprezen om ons harde werk en doorzettingsvermogen, heb ik gelezen, maar soms vraag ik me af of dat niet juist ons probleem is. We rennen maar door, zonder te stoppen en na te denken of we eigenlijk wel gelukkig zijn. Ik hou van mijn land, maar ik zie ook de problemen. Het is een plek vol kansen,

maar ook vol uitdagingen. Soms voelt het alsof we vooruit willen, maar niet altijd weten welke kant we op moeten. Is het erg dat ik weg zou willen uit mijn land? Ben ik dan een verraadster? Misschien wel.

Wat ik wens

Wat ik wens heb ik eigenlijk al gezegd, maar dat is wat ik wens voor mezelf en misschien gaat het daar niet om. Ik wens voor de wereld dat iedereen begrijpt dat het leven niet alleen maar om werken en status gaat. Daar zou ik me voor

willen inzetten. Ik zou jongeren willen laten zien dat een rijk leven niet alleen maar over geld gaat. Ik hoop daarom dat artificiële intelligentie onze levens positief gaat veranderen, zoals mijn broer beweert. Heel veel werk kan beter door robots worden gedaan en daarmee krijgen de mensen meer vrije tijd. Iedereen krijgt dan een basisinkomen, want je moet voor de economie natuurlijk wel geld kunnen uitgeven. Ook de ouderen krijgen dat. En dan hebben we allemaal veel meer tijd en gaan we ook andere dingen doen dan werken. Leven. Zijn. Dat wens ik en daar zou ik me voor willen inzetten.

Miss Kenia

Wie ik ben

Mijn naam is Aisha, ik ben 26 jaar oud en ik woon in een klein dorpje in het westen van Kenia, vlak bij het Victoriameer. Ik kom uit een grote familie. Mijn vader, Mwangi, die niet meer leeft, was visser en mijn moeder, Fatuma, verkoopt al haar hele leven groenten op de lokale markt. Ik heb vier broers en twee zussen en ik ben de oudste. Mijn familie is arm, maar we hebben gelukkig altijd genoeg te eten. Mijn broers zitten elke dag op het meer en mijn moeder verkoopt meestal best goed. Soms helpt ze ook met de verkoop van vis, als er veel gevangen is.

Ik ben een beetje een zondagskind, zegt iedereen. Ik was altijd goed op school en ik ben altijd mooi geweest, zegt iedereen in de familie. Behalve toen ik een baby was, toen was ik lelijk, beweert mijn tante. Daarna ben ik een mooi, klein meisje geworden en nu ben ik een mooi, groot meisje, zegt ze. Mijn tante lacht altijd om alles, ook als er niets te lachen valt. Ik vind het altijd leuk als ze bij ons is. En dat is gelukkig best vaak.

Ik heb mijn middelbare school afgemaakt, wat best bijzonder is voor meisjes in mijn dorp. De meeste trouwen hier jong en stoppen dan meteen met school. Ik droomde er altijd van om naar de universiteit te gaan en lerares te worden, maar vlak na de uitreiking van mijn diploma, nu twee jaar geleden, was er opeens dat verschrikkelijke ongeluk. Mijn vader stierf in een storm op het meer. Zijn boot kapseisde en hij

verdronk. Het was een vreselijke dag en ik weet nog steeds niet hoe we het hebben overleefd. Alles veranderde. Mijn moeder moest harder gaan werken en mijn broers gingen meteen het meer op, terwijl ze daar eigenlijk nog te jong voor waren. Ik kon niet gaan studeren, want ik moest helpen met alles in het huis.

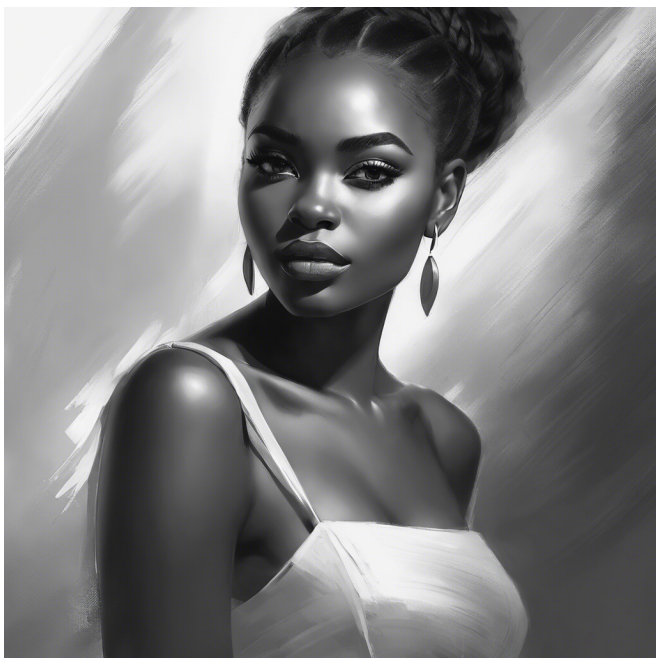
Nu werk ik ook als naaister. Ik leerde naaien van een buurvrouw en ik verdien wat geld door kleren te maken en te repareren voor mensen in het dorp. Het is niet veel, maar het helpt. De hoop om ooit naar de universiteit te gaan, heb ik nog niet opgegeven, maar nu staat mijn familie op de eerste plaats.

Soms voel ik me verdrietig over hoe het leven gaat, vooral als ik denk aan mijn vader en de dromen die we met zijn allen hadden. Gelukkig weet ik dat hij trots op me zou zijn. Ik zorg voor mijn familie, net zoals hij dat altijd heeft gedaan. En wie weet, misschien komt mijn kans nog wel om te studeren.

Mijn tante, die altijd lacht, heeft gezegd dat ik mee moet doen met deze missverkiezing omdat ik zo mooi ben. Zij heeft iemand gevonden om de foto's te maken en ik vind ze erg mooi geworden. Toch? Ik ben er best wel een beetje trots op.

Dag aan alle mensen die dit lezen en een kus van

Aisha

Waar ik woon

Kenia heeft een prachtige natuur: savannes, bergen en weelderige bossen. We hebben de Masai Mara, waar je wilde dieren zoals leeuwen en olifanten kunt zien, en Mount Kenya, de hoogste berg van het land. Naast al deze schoonheid is het leven voor veel mensen hier niet altijd makkelijk. Politiek speelt een grote rol in hoe alles hier gaat. De bestuurders van ons land zijn corrupt. Ze willen rijkdom voor zichzelf en armoede voor het volk. Dat is iets waar mensen veel over praten en iedereen is het erover eens dat alles anders moet, maar het voelt vaak alsof

niemand er iets aan kan doen. Alles zit vast. En ik heb zelf vaak gezien hoe mijn familie en mensen in mijn dorp door het slechte systeem worden geraakt. Toen mijn vader stierf, was het moeilijk om hulp van de regering te krijgen. Het geld dat voor arme gezinnen bedoeld is, komt niet bij ze terecht, maar bij anderen die al heel veel hebben. Het voelt alsof je als gewone burger gewoon niet meetelt. Alsof je niet bestaat.

Ja, de verschillen tussen arm en rijk zijn groot in Kenia. In de grote steden zoals Nairobi, zie je wolkenkrabbers en luxe huizen, terwijl er ook enorme sloppenwijken zijn, waar mensen in armoede leven. Hier in het dorp is het gelukkig wel een beetje anders. Iedereen kent elkaar en we helpen elkaar, maar er is en blijft veel armoede. Elke dag is het weer een gevecht om genoeg geld te verdienen om je familie te voeden. Veel jongeren kunnen niet naar school omdat hun ouders de kosten niet kunnen betalen, maar werk is er vaak ook niet. Mijn broers dromen ervan om later een beter leven te krijgen en praten daar altijd over, maar het lijkt allemaal zo ver weg. Ze zouden naar Europa willen gaan, om daar te wonen en opnieuw te beginnen, maar zo makkelijk is dat niet. En de reis is heel erg gevaarlijk.

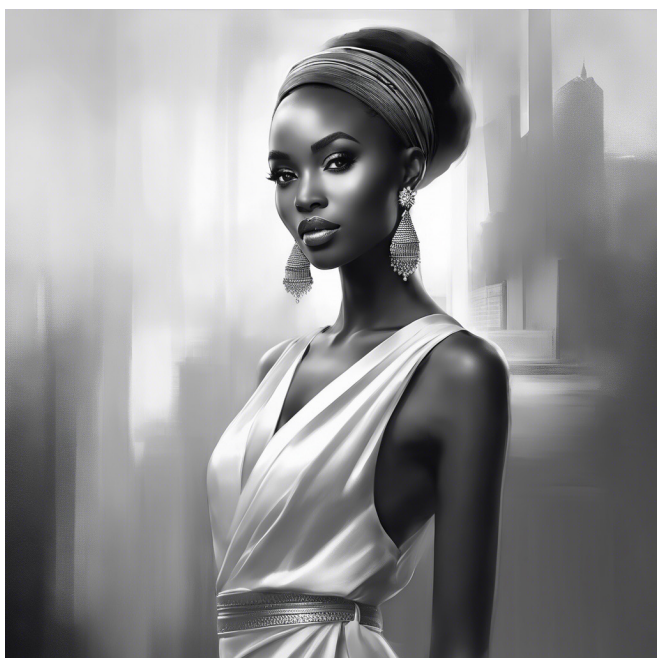
Ook is er veel onrust in ons land door allerlei spanningen tussen verschillende groepen. Kenia is een land met meer dan veertig verschillende stammen en hoewel we vaak goed samenleven, zijn er ook tijden met verschrikkelijke gevechten. In 2007, heb ik gehoord van mijn tante, was er bijvoorbeeld veel geweld na de verkiezingen.

Mensen, ook in ons dorp, hebben toen familie en vrienden verloren. Mijn moeder praat daar niet graag over, maar ik kan zien hoeveel pijn de herinneringen aan die tijd haar nog steeds doen.

Ook is er de droogte, een ander groot probleem in ons land. In sommige delen van Kenia regent het bijna nooit meer en dat maakt het moeilijk om voedsel te verbouwen. Hier bij het Victoriameer hebben we meer geluk, want we kunnen vis vangen, maar ik hoor vaak verhalen van families die in het binnenland wonen en hun vee en oogst hebben verloren door de droogte.

Toch is er ook hoop. Er zijn steeds meer jonge mensen die zich inzetten voor verandering, die willen dat de politiek eerlijker wordt en dat iedereen gelijke kansen krijgt. Ik zie dat bij mijn vrienden en familie. Ze dromen van een beter leven en blijven ondanks alles geloven in de toekomst. En hoewel het soms moeilijk is om positief te blijven, probeer ik dat ook te doen.

Kenia is mijn thuis, met al zijn problemen en onzekerheden. Het is een land met veel mogelijkheden, maar er moet nog veel veranderen voordat iedereen de kans krijgt om hier een goed leven op te bouwen.

Wat ik wens

Als ik beroemd word, ga ik misschien wel de politiek in en dan ga ik proberen de baas van ons land te worden. Dat kan niet, zegt iedereen, omdat ik een vrouw ben, maar de tijden veranderen. Misschien helpt het dat ik mooi ben. Mijn tante zegt dat mannen respect hebben voor mooie vrouwen en dat ze soms zelfs een beetje bang voor ze zijn. Goed zo, dat kan ik dan goed gebruiken. Misschien moet ik eerst met iemand trouwen die geld en macht heeft en mij wil helpen met wat ik wil bereiken. Misschien is dat een oudere man. Dat zou ik prima vinden.

Oudere mannen zijn vaak wat liever en wat zachter dan jonge mannen. Als zoiets me ooit lukt, vind ik één ding erg: dat mijn vader het niet meer meemaakt. Ik mis hem heel erg, elke dag. Ik wil zijn kinderen en zijn land gelukkig maken, dat is wat ik wil. Dat is wat ik wens.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=miss-online>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boekjes, zowel in fysieke vorm als digitaal, met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms, die beogen net zo toegankelijk te zijn als audiovisuele producties. De boekjes hebben vaak minder tekst dan een standaardroman en kunnen voorzien zijn van plaatjes, foto's, tekeningen of audio- of videofragmenten, die zelfs in het geval van een papieren boek met QR-codes op een smartphone of een tablet direct beluisterd en bekeken kunnen worden. Lezen en kijken of lezen en luisteren.

Uitgeverij Vogelvrij wil inspelen op een nieuwe wereld en kiest ervoor meer een contentfabriekje in het algemeen dan alleen een uitgever van boeken te zijn. Het gaat om het opbouwen van een fonds van verhalen en formats, uitgegeven als boekjes en daardoor auteursrechtelijk beschermd, die vaak in basis geschikt zijn voor een audiovisuele productie, ten behoeve van media die de behoefte hebben aan een constante stroom van content.

Informatie over de uitgeverij en/of deze titels is ook te vinden op de website www.uitgeverijvogelvrij.nl of kan per mail worden opgevraagd: info@uitgeverijvogelvrij.nl.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

